

«Διὰ τί! . . . ἐπειδὴ εἰς τόσον ὀλίγον καιρὸν ἐγείναμεν τρόπον τινὰ φίλοι καὶ ἐπειδὴ ἔχετε ἐμπιστοσύνην τινὰ εἰς ἐμέ, δι' αὐτὸ ἐνόμισε ὅτι εἰμποροῦσα νὰ σὰς δώσω μίαν καλὴν συμβουλὴν καὶ . . . ὅτι θὰ ἀκολουθήσετε τὴν συμβουλὴν μου.»

Αἱ χεῖρες τῆς Τζέμμας ὠλισθήσαν βραδέως ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς καὶ οἱ δάκτυλοι ἤρχισαν νὰ παῖζωσι μὲ τὰς πτυχὰς τοῦ ἐνδύματος αὐτῆς.

«Καὶ ποῖαν συμβουλὴν θέλετε νὰ μοῦ δώσετε, Monsieur Dimitri?» ἠρώτησε μετὰ βραχεῖαν σιωπῇ.

Ὁ Σανὶν παρετήρησεν ὅτι οἱ δάκτυλοι τῆς Τζέμμας ἔτρεμον . . . Ἐπαῖξε δὲ μὲ τὰς πτυχὰς τοῦ ἐνδύματός τῆς, μόνον διὰ νὰ ἀποκρύψῃ τὸν τρόπον τῶν δακτύλων τῆς. Ὁ Σανὶν ἔδρακεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῶν λευκῶν τούτων, τρεμόντων δακτύλων.

«Τζέμμα,» εἶπε «διατί δὲν με κυττάζετε;»

Ἡ Τζέμμα ᾤθησεν ἀμέσως τὸν πῖλον τῆς πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ τοῦ τραχήλου, καὶ ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν ὡς πρότερον τὰ πλήρη ἐμπιστοσύνης καὶ εὐγνωμοσύνης βλέμματά τῆς. Ἐπερίμενε νὰ ἀκοῦσῃ τι παρὰ τοῦ Σανὶν. Ἀλλ' ἡ θέα τοῦ προσώπου τῆς συνετάραξε καὶ κατεδάμβασεν αὐτόν. Ἡ θερμὴ λάμψις τοῦ ἑσπερινοῦ ἡλίου ἔπιπτε πλήρως ἐπὶ τῆς νεανικῆς αὐτῆς κεφαλῆς, ἀλλ' ἡ ἑκφράσις τοῦ προσώπου τούτου ἦτο ἔτι λαμπροτέρα καὶ διαυγεστέρα καὶ αὐτῆς τῆς λάμψεως τοῦ ἡλίου.

«Θὰ πράξω, ὅ,τι μὲ συμβουλευέσετε, Κύριε Δημήτρι» ἤρχισε μετὰ τινος ἐλαφροῦ μειδιάματος καὶ ἀνέστυρεν ὀλίγον τι τὰς ὀφρὺς. «Ἀλλὰ ποῖαν συμβουλὴν ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε;»

«Ποῖαν συμβουλὴν;» ἐπανέλαβεν ὁ Σανὶν. «Βλέπετε . . . ἡ μήτηρ σας λέγει ὅτι ἀπεκρούσατε τὸν κύριον Κλόβερ, μόνον διότι προχθὲς δὲν ἔδειξε πολλὴν τόλμην . . .»

«Μόνον δι' αὐτό;» εἶπεν ἡ Τζέμμα, ἔκυψε, ἐσώκωσε τὸ καλὰδιον καὶ τὸ ἔδρακε πλησίον τῆς ἐπὶ τοῦ θρανίου.

«Ὅτι, . . . ἐν γένει . . . τὸ νὰ διακόψετε τὰς σχέσεις σας

εἶνε . . . δὲν εἶνε φρόνιμον ἐκ μέρους σας. Καὶ ὅτι τὸ διάβημα αὐτὸ εἶνε τόσον σπουδαῖον, ὥστε πρέπει νὰ σταθμίσετε καλῶς ὅλας τὰς συνεπείας· τέλος δὲ ὅτι καὶ ἡ κατάστασις τῶν ἐργασιῶν σας ἐπιβάλλει εἰς πᾶν μέλος τῆς οἰκογενείας σας ὑποχρεώσεις τινὰς . . .»

«Ὅλ' αὐτὰ εἶναι γινῶμαι τῆς μητρός μου!» διέκοψεν αὐτὸν ἡ Τζέμμα «Εἶναι αὐταὶ αἱ ἰδιαὶ λέξεις τῆς μητρός μου: Τὰ ξέρω ὅλ' αὐτά. Ἀλλὰ ποῖα εἶνε τώρα ἡ ἰδική σας γνώμη;»

«Ἡ ἰδική μου γνώμη;»

Ὁ Σανὶν ἐσιώπησε. Ἡσθάνετο ὥσάν νὰ ἦτο τι καθισμένον εἰς τὸν λάρυσγά του καὶ δὲν τὸν ἄφινε ν' ἀναπνεύσῃ.

«Νομίζω ὡσαύτως» ἤρχισε μετὰ μεγάλης δυσκολίας . . .

Ἡ Τζέμμα ἐσηκώθη.

«Ὡσαύτως; . . . Σεῖς . . . ὡσαύτως!»

«Ναί . . . δηλαδὴ . . .»

«Καλὰ» εἶπεν ἡ Τζέμμα. «Ἄν μὲ συμβουλευέτε ὡς φίλος, νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀπόφασίν μου . . . δηλαδὴ νὰ μείνω εἰς τὴν προτέραν μου ἀπόφασιν . . . τότε θὰ τὸ σκεφθῶ.»

Χωρὶς νὰ ἡξέυρῃ τί πράττει, ἔρριψε πάλιν τὰ κεράσια ἐκ τοῦ πινακίου εἰς τὸ καλάδιον.

«Ἡ μητέρα περιμένη ν' ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν σας . . . Καὶ διατί τάχα νὰ μὴ τὴν ἀκολουθήσῃ; Ἴσως θὰ τὴν ἀκολουθήσῃ πραγματικῶς.»

Ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ, κυρία Τζέμμα, ἐπιτρέψατέ μοι: ἐπεθύμουν πρότερον νὰ γνωρίσω, ποῖοι λόγοι σὰς παρεκίνησαν . . .»

«Θ' ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν σας.» Ἐπανέλαβεν ἡ Τζέμμα.

Συνέσπασε τὰς ὀφρὺς, ἔγεινε κάτωχρος, καὶ ἐδάγκασε δυνατὰ τὸ κάτω χεῖλός τῆς. «Ἐκάμετε τόσα δι' ἐμέ, ὥστε εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ πράξω, ὅ,τι θέλετε, καὶ νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν σας. Θὰ εἰπῶ εἰς τὴν μητέρα . . . ὅτι θὰ τὸ σκεφθῶ. Νὰ τὴν ὅπου ἔρχεται ἴσα ἴσα!»

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

1. ΡΟΥΔΟΛΦΟΣ ΒΙΡΧΩΒ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 145).

2. ΚΛΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΟΠΛΑ. ΕΝ ΦΟΥΓΟΥ (ἐν σελ. 148). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

3. ΧΟΡΟΣ ΦΑΛΑΓΓΟΣ ΤΩΝ ΜΑΧΗΤΩΝ ΤΟΥ ΜΑΣΑΜΠΟΝΙ (ἐν σελ. 149). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

4. Ἡ ΠΡΩΤΗ ΜΑΣ ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΣΑΜΠΟΝΙ (ἐν σελ. 149). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

5. ΠΥΓΜΑΙΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ (ἐν σελ. 150). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

6. ΟΙΔΠΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΓΟΝΗ, κατὰ τὸ μαρμάρινον σύμπλεγμα τοῦ ἀγαλματοποιοῦ L. Schröder.

Ὁ τυφλὸς Οἰδίπους καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἀντιγόνη εἶναι ἐν τῶν κατ' ἐξοχὴν ἀγαπητῶν θεμάτων τῆς δραματικῆς τῶν Ἑλλήνων ποιήσεως. Τὴν τύχην τοῦ Οἰδίου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ ἐπραγματεύθη εἰς τρία διάφορα δράματα ὁ Σοφοκλῆς, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐξέλεξαν αὐτὴν ὡς ὑπόθεσιν τραγωδιῶν, αἵτινες δὲν διεσώθησαν ἡμῖν. Ὁ μυθικὸς βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Οἰδίπους, ὅστις ἐν ἀγνοίᾳ ἐφύενε τὸν πατέρα του καὶ ἐνυμφεύθη τὴν μητέρα του,

ἐχρησίμευεν εἰς τὴν περὶ τοῦ κόσμου θεωρίαν τῶν Ἑλλήνων ὡς φρικᾶδες παράδειγμα τῆς τραγικότητος τοῦ πεπωμένον. Ὅτε ὁ Οἰδίπους ἔλαβε γινῶσιν τοῦ διπλοῦ ἀνοσιουργήματος, ὅπερ ἐν ἀγνοίᾳ του εἶχε διαπράξει, ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἡ δὲ σύζυγος αἶμα καὶ μὴτηρ του ἀπηγχονίσθη. Αἱ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι μορφαί, ἃς ἐπλαστούργησεν ὁ καλλιτέχνης, ἀναμνησκουσιν ἡμᾶς τοὺς ἀρχικοὺς στίχους τοῦ σοφοκλείου δράματος «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῶν», ἐν ᾧ ὁ Οἰδίπους ἐρωτᾷ:

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος, Ἀντιγόνη, τίνας
χάρους ἀφίγμεθ' ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασιν;

Ἡ τραγικότης τοῦ μεγάλου τούτου δράματος τοῦ οἴκτου ἐνεδουσίασε καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν κατ' ἡμᾶς καλλιτεχνῶν (ζωγράφων, ἀγαλματοποιῶν, μουσικῶν κτλ.), γνωστὸν δὲ ὅτι καὶ ὁ Mendelssohn-Bartholdy ἐμελοποίησε τοὺς χοροὺς τοῦ «Οἰδίου ἐπὶ Κολωνῶν», ἐξ ὧν ἀντηχεῖ ἡ ὀδυνηρὰ κραυγὴ τῆς ἀπαισιοδοξίας:

Μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ,
βῆναι κείθεν ὅθεν περ ἦκει πολλὸ δέυτερον ὡς τάχιστα.